

enaka. Mnogokrat, ko sem mislil, da me ne zmore nič več, ko sem bil na vrhuncu svoje moči, ko je bilo mojih vojščakov na milijone — moral sem bežati in še skriti, moji lastni podložniki so me pregnali. Videl si pač, da zato vklepam svoje čete; toda takoj, ko si jih nabereš toliko, da se jih veseli moja duša — odpadejo jim verige, in izgubljen bi bil, da se ne rešim. No, pa kaj zato! Celó dobro je, da se malo odpočijem, ker vladanje, prijatelj, to ti je težka stvar! In po počitku se poprimem svojega posla s tem večjim veseljem . . . Tudi ni predolg ta moj počitek. Danes me preženejo ljudje — pojutrnjem se že smem vrniti zopet k njim . . . Saj je pa moje kraljestvo tudi tako veliko ko svet, in če ga izgubim kosec na zahodu, ostane mi vendar še ves vzhod . . . No, veš, sedaj sem pa vendar malo v skrbeh . . . Tako sem bil le enkrat že, takrat, veš, ko je začela prvič stopati po zemskih tleh sveta noga velikega Nazarenca, pa ko mi je njegova silna beseda jemala deželo za deželo. — No, pomiril sem se kmalu . . . O ti plemeniti, ti veliki, ti božji Nazarenc! . . . Mislil sem že, da bi oni dan, ko odpadejo mojim podnikom verige, šel tja, razbil to svojo staro krono in legel k večnemu počitku . . . a čemu? . . . Zdi se mi, da imaš simpatije do mojih ljubih podložnikov . . . Pojdi, revež, pojdi . . .«

»Le eno prosim še, veličanstvo — da smem vedeti ime tako silnega vladarja.«

»Moje ime je — Glad. — Pojdi! . . .«

In šel sem . . . šel . . . po srednji poti dalje . . .

Zunaj pred mestom pa sem sedel k plošnatemu kamenu in napisal te vrstice . . .

Pa je rekla . . .

Pa je rekla, pa je rekla,
da mi pojde v samostan,
ker postal sem že predrzen,
prenadležen »grobijan«.

Mislite, da sem jo prosil
in rotil: Nikar, nikar!
Kaj še! Molčal sem in drzen
bil sem kot poprej nikdar.

Ali je poznate rožo
solnčnico, rumeni kras?
Kaj bi bilo ž njo, če solncu
ne bi gledala v obraz?

Vidite, in jaz sem vedel,
česa ljubček pač ne zna? —
Da je ona — solnčna roža,
jaz pa — solnce vrh neba.

Stanko Stanič.